

Titlu original (eng.): Where the south wind blows

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HAMPSON, ANNE**

Careu de dame / Anne Hampson

Traducător: Mihail Minin

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-508-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROZ“

ANNE HAMPSON

Careu de dame

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIHAIL MININ

Editura și Tipografia

ALCRIS

***Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":***

Karin Black	-Zbor cu peripeții	nr. 312
Iris Moore	-Mâna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licităția burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenei sălbatici	nr. 326
Anna Moines	-Dragoste târzie	nr. 327
Iris Valentine	-Lacrimi de fericire	nr. 328
Rita Herron	-Hoțul de inimi	nr. 329
Sandra Steffen	-Fugara și piliștistul	nr. 330
Joyce Dingwell	-Flamingo	nr. 331
Anna Moines	-Deznodământul	nr. 332
Louise Lawson	-Sub ploaia de stele	nr. 333
Anne Mather	-Obsesia	nr. 334

Capitolul 1

Melanie îl privi pe Robert drept în ochi. Când Gilles, primul ei logodnic o lăsase baltă, tânăra fusese teribil de umilită. Iar acum că se întâmpla a doua oară, simți că se înfurie.

– Nu cred, murmură ea. Robert, spune-mi că nu-i adevărat! Tânărul trecu stânenit de pe un picior pe celălalt. Era evident încurcat și nu știa ce atitudine să adopte.

– Se poate întâmpla oricui, Melanie. M-am înșelat, e simplu. În definitiv, încă nu ne-am căsătorit. E mai bine așa, crede-mă.

Melanie avea un nod în gât. La ce bun să încerce să se justifice, n-ar servi la nimic. Mai trăise asemenea scenă.

După acea primă experiență, tânăra luase o hotărâre importantă. Un bărbat n-o va mai face niciodată să sufere. Dar îl întâlnise pe Robert și patru ani mai târziu, se găsea în aceeași situație. Melanie se gândea la cea care-i furase logodnicul. Era de necrezut: cea care în urmă cu patru ani i-l luase pe

Gilles, reușise acum să-l cucerească pe Robert. Și femeia aceasta era propria ei soră!

Melanie se uită pentru ultima dată la bărbatul pe care-l iubise. Apoi îi întoarse spatele și dispăru. Nu va mai reveni niciodată în acest hotel!

Cobori la toaletă pentru a-și răcori fața. Scoase un pieptene din geantă și-și aranjă cu grijă părul mătăsos de culoarea mierii. Cercetă cu obiectivitate imaginea pe care o reflecta oglinda. O față cu pomeții întinși, de culoare deschisă și uniformă; o gură generoasă și ochi asortați cu bleul-deschis al taiorului. Da, era acceptabilă. Dar Regine era frumoasă. Regine, sora ei, care încă din liceu nu avea decât să aleagă din multitudinea admiratorilor ei. Regine, din fata căreia Melanie a trebuit întotdeauna să se dea la o parte.

Puse oftând pieptenul în geantă. Ieșind din hotel, avu noroc să prindă din mers autobuzul de Watford, unde locuia mătușa Cecile. Bătrâna doamnă ar putea s-o reconforteze.

– Scumpa mea, exclamă mătușa Cecile strângând-o la piept. Ce bucuroasă sunt să te revăd! E atât de drăguț din partea ta să vii în vizită la bătrâna ta mătușă. Trebuie să spun că ai mai mult suflet decât sora ta! N-am mai văzut-o de la Crăciun, când mi-a oferit un săpun! Strașnic cadou! Și încă unul de proastă calitate. L-am folosit la spălatul rufelor. Dar uite că acum bat câmpii! Așază-te, scumpa mea. Ce mai face încântătorul tău logodnic? Ziua cea mare se apropie, așa-i? Mai sunt doar șase săptămâni până la căsătorie!

– Ah, mătușă Cecile, izbucni tânăra, totul s-a sfârșit între

mine și Robert!

Și în ciuda hotărârilor ei, Melanie începu să plângă pe umărul bunei sale mătuși.

– Iubito, biata mea nepoată, nu se poate!

– Robert s-a îndrăgostit de Regine.

– Cum? Diavolița asta ți-a furat și a doua oară logodnicul?

– Da, răspunse Melanie. După cum spune Robert, trebuie să se căsătorească îndată ce va fi pronunțată hotărârea de divorț a Reginei.

– Ce monstru! exclamă mătușa Cecile indignată. Îmi vine să-i sucesc gâtul.

Atentă, bătrâna doamnă scoase o batistă din mânecă și o întinse Melaniei.

– O să-mi treacă, murmură tânăra tamponându-și ochii.

Înapoie batista și se așază pe canapeaua din apropierea ferestrei.

– Da, repetă ea, o să-mi treacă. Dar ascultă-mă cu atenție, mătușică. Nicicând, auzi, **niciodată** n-am să-i mai dau unui bărbat posibilitatea să mă trateze astfel!

– Îți înțeleg amărăciunea, scumpa mea, dar fii rezonabilă; nu este plăcut să rămâi singură, să știi. Când o să te simți mai bine, va trebui să-ți cauți un alt logodnic.

– Niciodată.

– Mă întreb, continuă bătrâna doamnă fără să țină seama de reacția ei, la ce se gândește Gilles în acest moment. Pariez că-și mușcă mâinile că te-a părăsit, acum că Regine solicită divorțul!

– Cu atât mai bine dacă suferă!

– Ei haide, sufletel. Vorbele astea nu se potrivesc cu felul tău de a fi. Gilles este un băiat foarte drăguț.

Mătușa Melaniei mângâie fața udă de lacrimi a nepoatei.

– Pentru tine, toți băieții sunt drăguți! replică Melanie.

– Nu toți, o contrazise surâzând bătrâna doamnă. Unii îmi sunt foarte antipatici! De exemplu, nepotul vărului meu, Luc Shadwell. Cultivă cereale sau nu știu ce în Africa de Sud. Ce personaj arogant!

– Nu pot să-l judec, nu l-am întâlnit niciodată. A mai venit în Anglia?

– De vreo două ori. Dar erai prea tânără ca să ți-l amintești. Lucra pentru tatăl său la vremea aceea. Când tatăl lui a murit, Luc s-a pomenit cu o adevărată avere. El se ocupă cu agricultura în stil mare, după spusele Gertrudei.

– Nu mi-ai spus că așteptai vizita mătușii Gertrude?

– Da, trebuie să sosească foarte curând. Sunt sigură că o vei îndrăgi, Melanie. Dar să lăsăm asta. Vrei o ceașcă de ceai?

– Cu plăcere, mătușică.

Melanie se ridică și o urmă pe bătrâna doamnă în bucătărie.

– Mătușa Gertrude locuia cu Luc și cu tatăl lui, nu-i așa? întrebă ea.

Ca să uite durerea, Melanie se interesa de oameni pe care nu-i văzuse niciodată, dar de care auzise foarte adesea vorbindu-se. Mătușa Cecile era cea mai mare dintre nouă frați și surori ai mamei Melaniei. Familia se răspândise în cele patru colțuri ale lumii, bătrâna fiind singura pe care Melanie o cunoștea cu

adevărat. Era văduvă, dar energică la cei șaptezeci de ani ai ei.

– Poftim ceaiul!

Melanie pusese ceștile și lingurițele pe o tavă.

– De ce revine mătușa Gertrude în Anglia? întrebă ea

– Pentru că-i este dor de țară. În fine, așa spune ea! După părerea mea, s-a săturat de insuportabilul ei nepot. Este atât de înfumurat! Crede că este singurul în stare să planteze citrice în Africa!

– Citrice? se miră Melanie. Parcă vorbeai de cereale.

– Oh, cultivă câte puțin din toate. Dar mai ales citrice.

– De când este proprietarul fermei? întrebă Melanie luând tava s-o ducă în camera de zi.

– Să vedem, reflectă bătrâna doamnă care se pregătea să pună capacul ceainicului. Luc avea douăzeci și patru de ani când a murit tatăl său. Gertrude mi-a scris că el și-a sărbătorit de curând a treizeci și una aniversare. Asta înseamnă șapte ani.

Mătușa Cecile puse în sfârșit capacul pe ceainic și o urmă pe nepoată în camera de zi.

– O ceașcă de ceai bun, un loc al tău, ce dorești în plus? Ah, Dumnezeuule, era să uit de necazul tău, scumpa mea. Încearcă să-l uiți pe Robert. Nu merită osteneala să te interesezi de el. Melanie, care turna ceaiul, întoarse privirea.

– Cât despre soră-ta, continuă indignată bătrâna doamnă, dacă o ține așa, o să aibă o duzină de soți înainte să atingă vârsta mea!. Este mai mare cu doi ani decât tine, nu-i așa?

– Da, are douăzeci și șase de ani.

– Mama ta nu va fi de acord cu purtarea ei!

– Nici tata, suspină Melanie.

Dacă părinții ar fi fost aici! Ar fi dorit mult să se destăinuiească lor. Dar Melanie locuia singură. Avea un mic apartament când era logodită cu Gilles. Melanie adora mobilele vechi și-i plăceau cele câteva piese cumpărate, chiar dacă îi evocau amintiri triste. Câte seri singuratice petrecuse în acest apartament... Apoi, l-a întâlnit pe Robert și uitase jurământul de a nu se mai îndrăgosti niciodată.

Veni ora plecării.

– Să revii mai repede, draga mea. Ce păcat că nu poți să stai aici, cu mine. Dar locuiesc atât de departe de serviciul tău...

– Și eu regret, mărturisi Melanie. La revedere, mătușică. Ai grijă de tine!

– Nicio problemă în privința asta, fii liniștită. Ah, dar am uitat să-ți vorbesc de croaziera mea.

– Ai de gând să pleci în voiaj?

– Da, închipuie-ți. Am hotărât să profit de bătrânețe ca să descopăr lumea. Credeam că o să merg s-o văd pe Gertrude, dar mă vizitează ea acum. De fapt, e mai bine așa. Drăguțul de Luc n-ar aprecia ca o femeie de vârsta mea să vină să-i tulbure viața de celibatar.

– Ți-ar plăcea să mergi în Africa, mătușă Cecile?

Ochii bătrânei începură să strălucească.

– Și încă cum! Visez la asta de ani de zile!

– În cazul acesta, scrie-i mătușii Gertrude! Vei putea rămâne

un timp acolo și vă veți întoarce împreună în Anglia. Sunt sigură că Luc Shadwell nu va vedea niciun inconvenient în asta.

– Nu-l cunoști, replică Cecile. După Gertrude, ar fi un adevărat dezastru, zise ea suspinând adânc. Crede-mă, adăugă ea, e mai bine să fac o croazieră. Până atunci, micuț, promite-mi că vii să mă vezi duminică.

– Cu plăcere, mătușică!

– De fapt, ce ai de gând să faci cu trusoul tău? Ascultă, va trebui să vinzi tot și să-ți oferi o vacanță. Ți-ar prinde foarte bine.

Tânăra plecă ochii, întristată.

– Nu-mi stă gândul la vacanță, mătușă Cecile, murmură ea. Dar voi vinde cu siguranță trusoul.

În dimineața următoare, la vestiarele personalului, una din colege îi spuse Melaniei:

– Știi că Jeanne se mărită peste trei săptămâni? Biata de ea, se ostenește din greu să-și facă un trusou. Toate sunt atât de scumpe în ziua de azi.

Melanie vorbi cu Jeanne la ora prânzului și căzură de acord. Ea și logodnicul ei vor veni diseară acasă la Melanie. Vor lua tot ce cumpărase ea pentru propria căsătorie: setul de tacă-

muri, un minunat serviciu de porțelan, cristalele și lenjeria. Jeanne era în culmea fericirii.

– Nu mai ai și altceva? o întrebă ea pe Melanie în timp ce viitorul ei soț pune în mașină aceste comori.

Melanie nu putu să reziste ispitei.

– Eu nu, răspunse ea cu un surâs ștregăresc, dar fostul meu logodnic a cumpărat multe mobile în vederea căsătoriei noastre. Uite, asta-i adresa lui.

Duminica următoare, Melanie o anunță cu mândrie pe mătușa Cecile că vânduse tot.

– Bravo! Bine că ai curățat locul. Și eu am să-ți dau vești importante. În cele din urmă, mă gândesc să plec în Africa!

– Da?

Vestea n-o prea interesa pe Melanie. Mintea ei era în altă parte. Se gândea la Robert, la weekendurile minunate pe care le petrecuseră împreună. Doamna Lowry, mama lui Robert, luase oiceiul s-o invite la fiecare sfârșit de săptămână. Melanie sosea vineri seara și sâmbăta mergeau la cumpărături. Doamna Lowry îi copleșea cu cadouri pentru viitorul lor cămin. Sâmbăta seara, Melanie și Robert se duceau la dans și ziua următoare era consacrată grădinăritului. Duminică seara, după ceai, Robert o ducea pe Melanie acasă cu mașina. Toate astea nu erau ceva nemaipomenit, dar fusesse fericită în acele momente! Robert și cu ea puteau să discute ore întregi fără să se plictisească.

– Da, draga mea, o să-mi împlinesc în sfârșit vechiul vis!

Emoția o întinerea pe bătrâna doamnă. Melanie, rușinată că

nu împărtășea entuziasmul bătrânei sale mătuși, îl alungă din minte pe Robert.

– Vezi tu, draga mea, în ultima scrisoare către Gertrude am strecurat o aluzie pentru o eventuală călătorie în Africa. Ea a discutat despre asta cu nepotul său și ghicește ce-a răspuns.

– Că vei fi binevenită!

– Ai nimerit-o! Nu mai rămâne decât să-mi iau bilet de avion! Fața mătușii Cecile strălucea de bucurie.

– Sunt atât de fericită! Păcat că n-am posibilitatea să te iau cu mine. Mi-ar face mare plăcere.

Mătușa Cecile aruncă nepoatei o privire scrutătoare.

– Cu banii luați pe trusou, spuse ea în sfârșit, ai putea să vii cu mine.

Melanie o privi uimită.

– Mătușică, e imposibil! Și serviciul?

– Am de gând să plec pentru o lună de zile, să știi, nicio zi în plus.

– Dar nu pot să iau o lună de concediu! Și pe urmă, te cunosc eu, mătușă Cecile. Dacă îți place Africa, vei hotărî să rămâi acolo. Adu-ți aminte călătoria în Canada, când te-ai dus s-o vezi pe sora tatei!

– De data asta e altfel. N-aș vrea să abuzez de ospitalitatea lui Luc. Vino cu mine, Melanie. Schimbarea îți va face bine.

– Nu, zise Melanie. Patronul nu-mi va permite niciodată să iau o lună de concediu.

– Păcat! Dar poți găsi o altă slujbă la întoarcere! Alaltăieri mi-ai mărturisit că slujba pe care o ai nu prea îți place.